

[Ebba Strange]

de vi dem til at stille de spørgsmål i udvalget, som de mente de endnu ikke havde fået besvaret, men der kom ingen nye spørgsmål frem. Derimod kom der et forslag om nedsættelse af en kommissionsdomstol.

Den iver, som blev lagt for dagen, først fra et mindretals side, senere desværre fra et flertals side, for nu at køre en kommissionsdomstolssag igennem med alt, hvad det indebærer af sigtelser og mistanker, fremfor at afslutte sagen i udvalget giver en meget ubehagelig fornemmelse af, at der forfølges formål, som vi ikke har fået klart frem.

Jeg bliver nødt til i forlængelse af den debat, der har været, at sige, at også vi i SF har en ubehagelig fornemmelse af, at kommissionsdomstolen er et led i partiet venstres forsøg på at mistænkeliggøre fagbevægelsen og på at arbejde for en adskillelse af arbejdsløshedskasserne fra fagforeningerne, et forsøg på at gøre en politisk modstander mød med ubehagelige midler.

Efter vores opfattelse er det ikke rimeligt nu at nedsætte en kommissionsdomstol. Efter alt, hvad der foreligger oplyst i det meget omfattende materiale om langsomhed og sjuksk, er der næppe belæg for, at der af nogen person er foretaget bevidste handlinger eller undladelser, der vil kunne føre til et retligt ansvar. Når flertallet alligevel ikke ønsker at slutte sagen nu og heller ikke ønsker at stille yderligere spørgsmål i udvalget for forretningsordenen, kan vi ikke undgå at få mistanke til motiverne.

Vi har ikke i denne fase af sagen villet gentage vort forslag om en parlamentarisk kommission, for vi mener, at sagen kunne slutes i udvalget for forretningsordenen.

Jeg vil sige til slut, at vi kan erklære os enige med justitsministeren i, at efter Niels Larsens grundige redegørelse havde det været folketingets pligt at påtage sig det ansvar, som alene tilfalder os, nemlig at vurdere, om der er grundlag for at rejse tiltale mod nogen nuværende eller tidligere minister. Hvis flertallet ikke mente at kunne skaffe sig et tilstrækkeligt grundlag herfor i udvalget for forretningsordenen, så havde en parlamentarisk kommission været det mest anvendelige, så meget mere som det, man nu ønsker at koncentrere sig om, nemlig rentepolitikken, helt klart er en politisk sag og derfor et ansvar, som dette tings medlemmer burde påtage sig – i stedet for at putte det over til en

kommissionsdomstol, der først og fremmest vil gøre det til en ubehagelig sag for de embedsmænd, der sidder i arbejdsministeriet og føler sig under sigtelse.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil først gøre nogle enkelte bemærkninger til de indlæg, der har været fra forskellige ordføreres side.

I anledning af det, fru Ebba Strange sagde, vil jeg gerne sige om det betænkningstilbud, SF har indleveret, at det er særdeles sagligt. Det ender et sted, hvor jeg ikke synes det er rimeligt, men det er særdeles sagligt.

Fru Ebba Strange sagde, at vi jo kunne have stillet yderligere spørgsmål i udvalget. Ja men folketingsvalget har jo ikke mulighed for at indkalde folk og stille spørgsmål til dem. Vi kan kun stille spørgsmål først og fremmest til det ministerium, hvis sag vi behandler. Vi kunne f.eks. ikke indkalde ledelsen af postgirokontoret, hvad jeg mener er helt nødvendigt, jævnfør det, som er sagt af den nuværende minister for offentlige arbejder, og som er optrykt som bilag i bind 4 af den brune betænkning, Niels Larsens 2.000 sider. Det ville være nødvendigt, og det ville også være nødvendigt at få at vide, hvad de andre pengeinstitutter mener, og hvorfor de har handlet, som de har. De samme pengeinstitutter reklamerer jo med, at de optræder som gode rådgivere for folk i økonomiske sager, men altså ikke for staten i denne sag. Det ville da være interessant at få at vide: hvad er der egentlig sket med de meget store beløb, bankerne har sikret sig på denne måde?

Det har været almindeligt sagt, at der er givet næser. I TV blev det til 6 arbejdsministre. Andre steder og her i salen er der i dag sagt: næser til diverse arbejdsministre. Ja men det er ikke til samtlige, sådan som TV fik det til. Der er givet næser især til to, og det er de to sidste, hr. Svend Auken og fru Grethe Fenger Møller, bl.a. for deres forhold til folketinget, for ikke at have givet tilstrækkelig fyldestgørende oplysninger.

Må jeg derefter tage udgangspunkt i den dagsorden, som er baggrunden for det arbejde, som nu er afsluttet med betænkningssagens afslutning.

Det blev krævet fra folketingets side, at man skulle drøfte, hvordan ansvarsplacering